

Hv dossier Welk dossier?

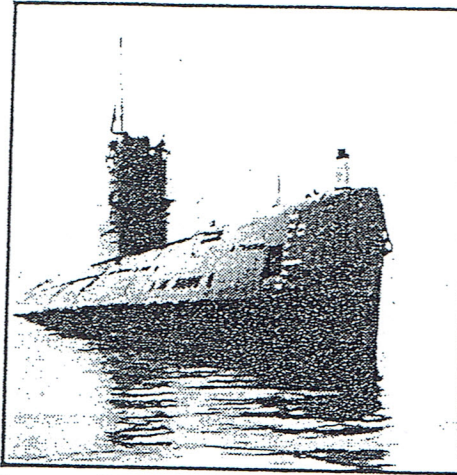
Roepen onder noemer Logboek.!

Valkenier verliest logboek en dossier, maar procedeert door

Harry Valkenier uit Haarlem is boos op de Binnenlandse Veiligheidsdienst. Alweer! Eerst omdat ze een dossier over hem hadden aangelegd. En nu omdat de BVD dat omstreden dossier gedeeltelijk heeft vernietigd, zoals hij moest opmaken uit een brief van Binnenlandse Zaken.

Want Valkenier had wél willen lezen wat de geheime dienst over hem meende te weten.

De affaire gaat terug tot 12 juni 1985 toen een vriend van Valkenier, Pim Veltkamp, op het strand bij Den Helder een bundeltje paperassen vond. De restanten van een scheepslogboek, bleek later. Het stond vol met staatjes en lange cijferreeksen, en moest — gezien de taal en lettertekens — afkomstig zijn van een Russisch schip. Mogelijk zelfs van een duikboot, speculeerden Veltkamp en Valkenier, die inmiddels hadden uitgevonden dat in een van de tabellen het aantal schroefomwentelingen was bijgehouden. De genoteerde toerentalen waren typisch voor een onderzeeër. En dan bevatte het boek ook cijfers die deden denken aan lengte- en breedtegraden. Het combineren van de coördinaten bracht ze voor de kust van Zweden, het land dat aan het begin van de jaren tachtig regelmatig jacht had gemaakt op (vermeende) Russische onderzeeërs die de territoriale wateren waren binnengevaren. In 1986 overhandigden Veltkamp en Valkenier hun logboek aan een be-

stuurslid van het Reddingsmuseum Dorus Rijkers in Den Helder, die wel vaker aangespoelde scheepsjournaals had bestudeerd, en die mogelijk opheldering kon verschaffen over de herkomst. Vanaf dat moment is het logboek spoorloos. Het museum weet niet waar het is gebleven, en het bestuurslid zegt het ook niet in zijn bezit te hebben. Een mysterieuze gang van zaken, die het duo Veltkamp en Valkenier sterkte in hun overtuiging dat ze iets bijzonders in handen hadden. Twee jaar geleden viel het speurend oog van Valkenier op een passage in het boek *Submarine Operations in Swedish Waters 1980-1986* van Milton Leitenberg van het *Centre for Strategic and International Studies* in Washington. De auteur maakte melding van een zoekactie van de Noorse marine in de Sognefjord, waar tevergeefs jacht was gemaakt op een mogelijk Russische onderzeeër. Tijdstip van handeling: 31 mei 1985. Twaalf dagen

later was op het strand bij Den Helder het logboek aangespoeld. Korte tijd later waarschuwden buurtbewoners dat een Haarlemse politieman, die beweerde voor de Politieke Inlichtingen Dienst (PID) te werken, had geïnformeerd of ze hadden gehoord van ene Valkenier. En zo ja, wat dan? De Haarlemer mocht zich dus plotseling verheugen in de belangstelling van de geheime dienst (de PID fungeert als lokaal verlengstuk van de BVD). Harry Valkenier („ik ben gestigmatiseerd“) besloot het er niet bij te laten zitten en is na een lange strijd — bezwaarschriften en procedures tot aan de Raad van State toe — min of meer gerehabiliteerd. Het ministerie

van Binnenlandse Zaken erkende dat de politieman als gevolg van een betreunde „communicatiestoornis“ tussen BVD en PID „ten onrechte“ een onderzoek naar hem had ingesteld. Daarmee gaf de BVD dus toe contact te hebben gehad met de plaatselijke politie over Valkenier. Dan zullen ze ook wel een dossier van me hebben, concludeerde laatstgenoemde. En hij begon zijn zoveelste procedure. Maar nu was Binnenlandse Zaken hem te slim af. De bij de BVD aanwezige stukken, die betrekking hadden op informatie uit Haarlem, zijn inmiddels vernietigd, schreef minister Dales onlangs aan Valkenier. De Haarlemmer heeft er flink de pest in, maar heeft nu de handen weer vrij om zich op het logboek te storten dat nog altijd spoorloos is. Bestuursleden en medewerkers van het Reddingsmuseum Dorus Rijkers kunnen op korte termijn een dagvaarding verwachten voor een voorlopig getuigenverhoor. (Jos Slats)

Vk 250391.